

vicenarius; Statuarum magicarum, solio Vicramadityae adstantium, binus tricenarius. (S'uka-saptatî; Vêtâla - panchavins'atî; Sinhâsana - dvatrins'atî.) In horum exemplaribus, quotquot vidimus, sententiae metro inclusae, quibus perinde atque in Hitôpadêsa interstincta fuit narratio, suis locis apponuntur; narratio ipsa vero non solum nuda et consuetis ornamentis spoliata, sed numeris suis trunca, in arctissimum spatium contrahitur. Eiusmodi codices nullum alium in usum scripti esse videntur, quam ut adiuvent memoriam narratorum, qui per Indiam quaestum faciunt recitandis in publico fabellis, tum ingeniosa inventione, tum lascivia iocorumque petulantia auditores delectantibus, quales fortasse Milesiae olim fuerunt. Nimirum ficti argumenti satis bene meminit exercitatus narrator, sententiae autem doctiores sunt, quam ut in iis soli memoriae fidat. Hitopadesae exemplaria huius labis immunia mansisse crediderim, quia in ludis litterariis explicari solitus est liber, ut pueruli et morum praeceptis, et sensu stili purioris imbuerentur, cui usui auctor ipse librum suum destinaverat. (PROOEM. sl. 7.)

Multum sane variant codices in oratione soluta, sed raro eum in modum, quo argumentum ipsum afficiatur, aut rerum narratarum ordo turbetur. Nos tamen nihil prorsus negleximus, ne vocabula quidem, quibus colloqui vices indicantur, particulas versibus praemissas, diversam eorundem vocabulorum in oratione soluta dispositionem, ceterasque id genus varietates. In diiudicandis